

Brothers

Vladimír Mišík

For seventy years,
I didn't know you were there.
Far away from here
and it's really not fair.

Not to know you have a brother,
not to know each other,
not to share what life brings - good or bad -
for such a long time.

Jako malej kluk
toužil jsem s tátou si hrát.
Ale máma mi řekla:
„Prej v Koreji pad'.“

Prožili krásnou chvíli.
Netušila, jak se mýlí.
A že ve Spojenejch státech
někde tátu mám.

Our daddy came home
after the war.
Back to his life here,
on the Pacific shore.

And I guess he never knew
that there was you.
Because no father leaves his child
on his own.

Uvnitř jsem byl hrdej
na otcovu krev,
co kořením byla
pro můj slovanskej zpěv.

Znal jsem jenom z dálky,
v časech studený války,
svět, co tak svobodnej
se odsud vždycky zdál.

Já zpíval o slunečným hrobě
v tý nenormální době,
kdy ruský tanky
brázdily mou zem.

After years of separation,
our post-war generation
isn't lost
and we are getting on well.

When I finally met you,
we both had silver hair.
A little tired of living,
using a lot o healthcare.

And now I've found my brother,
we'll get to know each other.

And we'll share what life brings - good or bad -
for years to come.

Je to zvláštní pocit,
vědět, že nejsem sám,
že za velikou louží
sestru a bratry mám.

Tak ať žije a vzkvétá
po příští léta
zázrakem nalezená pravda -
náš rodinnej klan!